

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ «ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ»

Η ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ

Πώς κυνηγείται το «θέμα της ημέρας». Μιά φωτογραφία της Γκρέτα Γκάρμπο. Τα χιόνια του Καναδά. Σιαμαίες αδελφές χωρίς το φύλλον της ουκής. Ένα δραματικό ένσταντανέ. Μιά τραγωδία σέ τρείς φωτογραφίες. Τα τρομερά τσακάλια της Αιθιοπίας. Ο Ζαχάρωφ και τα όρφανά του πο-
λέμου κλπ. κλπ.

ΕΚΑΝΑ τη γνωριμία του στο Σαμονί, τόν καιρό που όλος ο κόσμος του χρήματος και των πεντάμορφων γυναικῶν είχε πλημμυρίσει τ' αριστοκρατικά ξενοδοχεία της γαλλικής Ελβετίας. Επρόκειτο ν' αρχίση η σαιζόν τῶν χειμερινῶν σπόρ. Κι' ο φωτορεπόρτερ αὐτός είχε ἐγκαταστήσει σ' ένα δωμάτιο λουτροῦ τὸ κρεβάτι του κι' όλα τὰ διαβολικά μηχανήματα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἦταν ἀφωσιωμένος στὴν παρακολούθησι καὶ τὴν ἐξέτασι μιᾶς σειρᾶς φωτογραφιῶν που εἶχε πάρει πρὸ ὀλίγου. Ἀπὸ τὰ μικρὰ «καντράς» τοῦ φιλμ στοῦ κόκκινο φῶς ἑνὸς λαμπριονίου, παρατηροῦσε τὶς ἐπιτυχίες του: Τὸ πηδημα τοῦ θανάτου ἑνὸς σκιέρ, μιὰ «βασίλισσα τῆς καλλονῆς» μὲ τὸν μαχα-ραγιᾶ τῆς Καπουρτάλας, τὴν πιὸ δραματικὴ σκηνὴ τῆς συλλήψεως ἑνὸς μεγάλου «ποντικοῦ» τῶν ξενοδοχείων κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ἐνδιαφέρουσες φωτογραφίες.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλάτε γαλλικά, μοῦ δήλωσε μόλις μ' ἀντελήφθη. Ξέρω βέβαια ὅτι μὲ νομίζετε γιὰ «γιάγκη», ὡστόσο ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔχω γεννηθῆ μόνο δεκατέσσε-ρα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Σαμονί. Πέστε μοι τί σᾶς ἐνδιαφέρει; Μήπως θὰ θέλα-τε τὴν Μάρλεν Ντήτριχ τὴν ὥρα που ἀγοράζει τὶς κάλ-τσες της; Τὸν Οὐίλλιαμ Πό-γουελ σ' ἕνα τρυφερὸ τέτ-α-τέτ μὲ τὴν τελευταίαν αἰ-σθηματικὴν ἐπιτυχία του; Τὴν πραγματικὴ ἡλικία τῆς Μαίη Γουέστ;

— Θὰ ἤθελα τ' ὄνομά σας, τοῦ παρατήρησα.

Ὁ φωτορεπόρτερ σήκωσε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, μοῦ δήλωσε. Ὅλοι οἱ φωτορεπόρτερς εἶνε ἀνώ-νυμοι. Ὅλοι ἀνήκουν σὲ μιὰ συμμορία: στὴ συμμορία τῶν κυνηγῶν τῆς ἐπικαιρό-τητος. Ἄλλωστε ἡ φωτογρα-φία μιᾶς ὄμορφης γάμπας ἐνδιαφέρει περισσότερο τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ ἀπὸ τ' ὄ-νομά της. Θέλετε τὴν ιστο-ρία μου; Γιατί ὄχι, εὐχαρί-στως νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ. Βρισκόμουν χωρὶς δουλειὰ στὸ Παρίσι. Ἦμουν ὁ μόνος ἄνθρωπος που σκότωνε τὴν ὥρα του χαζεύοντας στὶς δι-τρίνες τῶν καταστημάτων, τὸ ἀνώνυμο πλήθος που περνοῦσε δίπλα μου, τὶς φω-τεινὲς ἀφίσσες τῶν νυκτερι-νῶν κέντρων καὶ τῶν κινη-ματογράφων. Ξαφνικὰ ἕνα αὐτοκίνητο ἔπεσε πάνω σ' ἕ-ναν ἀπρόσεχτο διαβάτη. Τὸ αἷμα πλημμύρισε τὸ λιθό-στρωτο. Ὁ κόσμος ἀρχισε νὰ τρέχη δεξιά κι' ἀριστερὰ καὶ νὰ καλῆ βοήθεια. Οἱ ἀ-στουφύλακες μετέφεραν τὸν τραυματισμένο σ' ἕνα φαρ-μακεῖο. Τότε ἔκανα τὴ σκέ-ψη ὅτι ἂν εἶχα μιὰ φωτογρα-φικὴ μηχανὴ θὰ μπορούσα ν' ἀπαθανάτισω ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνδιαφέρουσες σκηνές. Καὶ τὴν ἀγόρασα. Μὰ τὸ

«θέμα» ποτὲ δὲν ἦρθε μπρὸς στοῦ φακό μου. Ἐπρεπε νὰ τ' ἀναζητήσω. Σκέφθηκα τότε νὰ πάω στὸν παράδεισο τῆς Γαλλιορνίας: τὸ Χόλλυγουντ, τὴν πόλι τοῦ κινηματογρά-ρου που κάνει νὰ ὄνειρεύονται δόξες ὅλες ἡ ὄμορφες μα-λήτριες τῶν κολλεγιῶν τῆς Δύσεως. Ἦξερα ὡστόσο ὅτι θὰ μπορούσα νὰ πεθάνω τῆς πείνας ἐκεῖ κάτω. Τὰ ὄνειρα εἶνε πάντα τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα!...

Στὸ Χόλλυγουντ δυὸ μέρες χάζευα τὶς πεντάμορφες γυ-ναῖκες. Τὶ ἀπογοητεύσις! Τίποτε δὲν μοῦ κινοῦσε τὸ ἐνδια-φέρον. Ξαφνικὰ μιὰ μέρα, μιὰ μαύρη λιμουζίνα σταμάτησε ἔξω ἀπὸ ἕνα ἐμπορικὸ. Μιὰ κυρία προχώρησε στὴν εἴσοδό του. Ἐνα «ένσταντανέ» σκέφθηκα τότε: «Ἡ Γ κ ρ έ τ α Γ κ ά ρ μ π ο κ ά ν ε ι τ ά ψ ώ ν ι α τ η ς». Αὐτὴ ἡ φωτογραφία δημοσιεύθηκε σ' ὄλο τὸν ἡμερήσιο τύπο. Κέρ-δος; Χίλια δολλάρια. Ἄλλα τόσα ἐπίσης γιὰ τὴν ρεκλάμα που ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ ἐμπορικὸ. Ἐπιτυχία; Καθόλου. Μὰ εἶ-χα ἀρχίσει πειὰ τὸ φωτογραφικὸ μου στάδιο.

Λίγες μέρες κατόπι ἔφευ-γα γιὰ τὸν Καναδᾶ. Ἦθε-λα νὰ φωτογραφήσω τὶς ἀ-πέραντες παγωμένες ἐκτά-σεις του. Μὰ ἐκεῖνη τὴν ἐπο-χὴ στὸν Καναδᾶ δὲν ὑπῆρ-χαν... χιόνια! Μὰ δὲν στε-νοχωρήθηκα. Μὲ μιὰ «φόρτ» πήγα ἐγὼ πρὸς συνάντησί τους στὰ βουνά. Τὰ ένσταν-τανέ ἐκεῖ ἐπάνω ἦσαν ὑπέ-ροχα. Ἐταί ὁ Τύπος εἶχε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἕνα σωρὸ ὄμορφες φωτογραφίες μὲ τὴν ἀκόλουθη λεζάντα: «Ἐ-νῶ ἡ πολιτεῖες πυρ-πολοῦνται ἀπὸ τὶς καυστικὲς ἀχτι-νες τοῦ ἡλίου, στὰ βουνά τοῦ Κανα-δᾶ τὸ χιόνι ἀπλω-σε τὸν παρθενι-κὸ μανδύα του».

Γύρισα πάλι στὴ Νέα Ὑ-όρκη. Τὸ «θέμα τῆς ἡμέ-ρας» ἦταν ἡ Σιαμαίες ἀδελ-φές Μπέτυ καὶ Μπέτσου. Ὁ κόσμος πλήρωνε ἑκατὸ δολ-λάρια γιὰ νὰ... φρικιάση ἀ-πὸ τὴν ἐμφάνισί τους. Πλή-ρωσα στὸ μανάτζερ τους πεντακόσια δολλάρια ὑστε-ρα ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ συζήτησι μιᾶς ὥρας. Μ' ἄφησε νὰ κρυφθῶ στὸ καμαρίνι τους. Πῆρα ἕνα, δύο, τρία ένσταν-τανέ. Τὴν ἄλλη μέρα; Ἦ πρώτη μου ἐπιτυχία: «Ἡ Μπέτυ κ' ἡ Μπέτσου, ἡ Σιαμαίες ἀδελ-φές, χωρὶς τὸ φύλ-λον τῆς ουκῆς!» Σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία φα-νόταν καθαρὰ που εἶχαν κολλήσει ἡ δύο ἀδελφές ἀπὸ μιὰ παράδοξη ἰδιοτροπία τῆς φύσεως. Κέρδος; Καθό-λου. Μόνον ἠθικό. Μὰ φορ-τώθηκα στὴν πλάτη μου τὴν ἱστορία μιᾶς δίκης που μ' ἔ-κανε... πασίγνωστο.

Μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ περιο-δικὸ προκήρυξε ἕνα διαγω-

ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἡ μικρούλα που διαβάζει
(Ἔργον τοῦ Χ. Ντόντοφ)